

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Β. CARLUND

Η ΝΙΚΗΜΕΝΗ

Η στιγμή που τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, ἡ Κλάρα στεκόταν στην ἔσδοο ἐνός μικροῦ μαγαζιῶ. Κρατοῦσε στην ἀγκαλιά της μιὰ μεγάλη ἀνθοδέσμη ἀπὸ κρίνους. Τόσο ξαφνιάστηκε βλέποντάς τον, ὥστε τὰ λουλούδια ξέφυγαν ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ σκορπίστηκαν κάτω, μαρσοτά στὰ πόδια της.

—'Άλεξ ! φώναζε ἡ νέα. Πῶς βοήθηκες ἔδω ; Τί ζητάς ;... 'Ω ! τὰ καιρμένα τὰ λουλούδια μου ! πρόσθεσε.

Κι' ἄμεσως ἄρχισε νὰ τὰ μαζεύει ἀπὸ κάτω.

'Ο νέος ἔπλεσε μὲ προθυμία νὰ τὴν βοηθήσει. Κι' ἐνὸς τῆς ἔδινε τοὺς λευκοὺς κρίνους, ἔλεγε :

—Γιατί σου φαίνεται περίεργο πὸς βόσκονται κι' ἐγὼ στὴ Μαδέρα ;

Μήπως τὸ νησί δὲν εἶναι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο ;

Κατόπιν ρώτησε τὰχα ἀδιόφορα :

—Εἶσαι εὐτυχιστὴ, Κλάρα ;

—'Εκείνη γέλασε, κόκκασε καὶ κατόπιν τοῦ ἀπάντησε :

—Βέβαια, εἶμαι εὐτυχιστὴ ! Μήπως ἤθελες νὰ σοῦ πῶ ὅτι λιπώμα,

γιατί χωρίσαμε ;

—'Επιτρέψτε νὰ περπατήσω λίγο μαζί σου ; ρώτησε ὁ νέος διατακτικά.

—Γιατί ὄχι, ἂν ὄχι ἐπιθυμῆτεί...

Προχώρησαν σιωπηλοί, ὁ ένας κοντὴ στὸν ἄλλον, στὸν ἀνοιχτομένο, ἀνηφορὸ δρόμο. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τους ἀπλώνονταν ἡ θάλασσα, μεγαλοπρεπὴς κι' ἠρεμὴ, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἀνθισμένο φράχτες, κι' οἱ ψηλοὶ τοίχοι τὸν κήπον, σκεπασμένο μὲ ἀναρριχητικὰ φυτὰ, φορημένα μὲ λογγὴς - λογγὴς λουλούδια, ὅλων τὸν χρωμάτων. Στὸ βάθος τὸν κήπον φαινόταν ἡ κορυφὴ βίλλης τὸν πλουσιῶν τῆς Μαδέρας.

'Ο 'Άλεξ ἔφριξε πλάγιος ματιέρι στὴ νέα. Σκεπτόταν πὸς ἡ Κλάρα δὲν εἶχε ἀλλάξει διόλου, στὸ διάστημα τὸν δεκαεπτά μηνῶν, πὸς ἦσαν περῶσαι ἀπὸ τὴν τελευταία τους συνάντησι στὴν ἀθήνα τοῦ δεκαετηρίου, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς δίκης τοῦ διαζυγίου τους.

Τώρα μάλιστα τοῦ φαινόταν ἀκόμα πὸς ὄραια, πὸς ἐπιθημιτὴ, θυμόταν τὸν παγερό τὸν τῆς φωνῆς της, τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ἀντιστάσε στὴς ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις τοῦ δεκαετοῦ. Πόσο φαινόταν νὰ τὸν μισῆ ! 'Αλλὰ κι' αὐτὸς πόσο τὴν εἶχε μισήσει τότε ! Κατόπιν ἔφριξε πόσο ἀληθικοὶ τοῦ ἦσαν φανῆ ἡ πρώτες μέρες μετὰ τὸ χωρισμό τους ! Εἶχε κλειστὴ στὴν κἀμαρά του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἰδῆ κανένα. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως εἶχε ἀρχειεὶ πάλι τὴν ζωή του ζοφ, τὴ ζοφ πὸς ἔκανε πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο του. Περιοίσε τὶς βραδείες του στὴ λέσχη, μὲ τοὺς φίλους του, γιατί τοῦ ἦταν ἀνεπιφορὴ ἡ σκέψις πὸς δὲ κλεινόταν μόνος του στὴν κἀμαρά του, χωρὶς τὴν Κλάρα. Τὴν εἶχε συνηθίσει τόσο πολὺ, ἔπειτ' ἀπὸ πέντε χρόνον συμβίωσι... Νοσταλγοῦσε... Μάλιστα ἐπιθυμοῦσε τοὺς καθημερινοὺς καννάδες τους, τὶς παράξενες θεωρίες τῆς Κλάρας, τὶς ἀπατήσεις της, τὸν χεῖμαρο τὸν λόγον της, τὶς πικρὸς λέξεις της... Καὶ μετὰ τὴν καταγίδια, ξαναγύριζε πάλι ἡ γαλήνη, κι' ὁ 'Άλεξ, μὲ μιὰ γλυκεῖα ἀνατριχίλα, θυμόταν τὸ χῆδι τοῦ φιλοῦ της, τὸ τρυφερό ἀγκάλιασμα τοῦ χειροῦ της γύρω στὸ λαϊμό του...

—Θέλεις νὰ καθύσουμε γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο ; ἐνὸς ρώτησε ἡ Κλάρα. Πέες μου πὸς τὰ περνᾶς μόνος σου ;

—Πῶς θέλεις νὰ περῶν ; Σάν μεκάσῃς ! Ἢ ἀπρομηδοῖα νὰ μοῦ μιλοῦσες γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σου. Πῶς βοήθηκες ἔδω ; Μένεις μόνη σου ; 'Η μήπως...

Δίστασε μιὰ στιγμή καὶ κατόπιν ρώτησε :

—Μήπως ξαναπαντρεύτηκες ;

—'Όχι...ἀκόμα !...

—Διλαδὴ ;... τράβηξε ὁ 'Άλεξ, νοιώθοντας ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα. Σκέπτεσαι νὰ ξαναπαντρευθῆς ;

—Γιατί ὄχι ; ἔκανε ἐκείνη μὲ πεισμα. —Πρόσθεξε, Κλάρα ! φώναζε ὁ 'Άλεξ. Τὸν ξέρεις καλὰ αὐτὸν πὸς σκεπτεσαι νὰ πάρῃς ; Τὸν ἀγαπάς ; 'Ω ! Κλάρα, θυμήσου πὸς τελειώσε ἄσχημα ὁ γάμος μας. Κίτταξε νὰ μὲν ξαναρχίσῃς πάλι τὰ ἴδια...

'Εκείνη γρύρισε καὶ τὸν κίτταξε περημανα, προκλητικά :

—Γιατί φαίνομαι τόσο ταραγμένο ; 'Η μήπως ἐπιθύῃ ὁ γάμος μας ὑπὸς ἀτυχίης, φαντάσθηκε πὸς δὲν μπορῶ νὰ ἐπιγῆσω μὲ ἄλλον ;

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Κλάρα, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ στὸν ἀνήφορο. 'Εκείνος τὴν ἀκολουθοῦσε σιωπηλὸς. Τέλος ἡ νέα στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ κορυφὴ βίλλα καὶ ἀπλώνοντάς του τὸ χεῖρ της, εἶπε :

—Ἄντιο, 'Άλεξ ! Ἐύχρησον μου καλὴ τύχη !...

'Ο νέος συγκρατοῦσε μὲ κόπο τὴν ταραχὴ του καὶ τὸν πόθο του νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του. 'Οτόσο, πήρε τὸ χεῖρά της καὶ τὸ ἐπέθεξε μέσα στὰ δικά του χεῖρα.

—Ἐπιτρέψτε, τὴν ρώτησε παρακλητικά, νὰ ἔλθω πάλι νὰ σὲ ἰδῶ ;

—'Όχι ! Δὲν ὑπάρχει λόγος. Προσπαθῶ, βλέπεις, νὰ ξεχῶς τὰ περῶμα. Ἄντιο, 'Άλεξ !...

Προτοῦ προφτάσει ὁ νέος νὰ τὴν ἀποδοῖσι, ἡ Κλάρα εἶχε μιλῆ στὸν κήπο κι' ἡ μικρὴ σιδερένια πύρτα εἶχε κλειστῆ...

Μὲ ἀργὸ βῆμα, σκεπτικὸς, ὁ 'Άλεξ ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχείο του. 'Ἐφαγε ἀνόρεκα ἐκείνο τὸ βράδι. Συλλογιζόταν τὴν Κλάρα καὶ στὸ τέλος κατάλαβε πὸς τὴν ἀγατοῦσε ἀκόμα. Κατάλαβε πὸς εἶχε δεχθῆ νὰ τὴν χωρίσῃ ἀπὸ πεισμα, ἀπὸ ἐγωισμό. Μιὰ ἀσίμμητη ἀφορμὴ τοῦς εἶχε χωρίσει. Μιὰ ἀντίθεσις γυναικίους προστάσεις ἔσαν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένο καννάδες τους. 'Εκείνος εἶχε πειράσσει καὶ θέλησε νὰ τὴς ἐπιβλήθῃ. 'Η Κλάρα, καγγάζοντας, τὸν εἰρωνεύθηκε. Τότε ἐκείνος ἔχασε τὴν προσημασία του καὶ ἔξω φρενῶν τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τοὺς ὤμιος καὶ ἄρχισε νὰ τὴν τινάζῃ δυνατὰ, κτηνωδῶς, θέλοντας νὰ τὴν διαμῶσι. Ἄλλο ἡ Κλάρα ὅσο τὴν τράνταξε, τόσο γελοῖος περισσότερο, τόσο τὸν μαστιγῶν μὲ τὰ φαρμακερὰ λόγια της. Τέλος αὐτοῦς γερθῆκε μὴτος τῆς καὶνε κακοῦ, τὴν ἄφηρε, πήρε τὸ καπέλλο του καὶ πήγε εἰς τὴ λέσχη του. 'Ἐκὶ σινανηθήκε μὲ κάποιον παλιὸ φίλο του γλεντήε. Πέρες τῆς βραδείας τῆς ἡ σιντροφιὰ τοῦ φίλου του καὶ τῆς φιληγηδίτας του. Τὸ πρωὶ σηκώθηκε ὑλισμένο, μὲ ποικιῶμαλο, κακοεχθισμένο. Εἶχε ἀποκομηθῆ ἀπὸν ὄν ἕναν καναπέ στὸ σπίτι τοῦ φίλου του, κι' ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του. 'Ἐκεῖ βῆκε τὴν Κλάρα, ἡ ὅποια μὴλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι της. Φοροῦσε μιὰ ἐλαφρὰ ροῦ ὀρεμα καὶ φαινόταν ἔξουρασμένη...

—Ποῦ ἦσαν ; τὸν ρώτησε ψυχρὰ. 'Εκείνος, νεφρασμένο ὄπιος ἦταν, ἀπάντησε ἀπότομα :

—Πέρασα τὴ βραδεία μου μὲ μιὰ φίλη μου !

Κι' ἄμεσως πήγε στὸ δωμάτιο του. 'Όταν εἶς μιὰ ὄρα ὁ 'Άλεξ, καὶ εὐδιάθετος, μετὰ ἕνα καλὸ μπάνιο, ζήτησε τὴ γυναίκα του, μὲ κατὰλήτῃ ἐμπεθε ἀπὸ τὴν ὑπερητρία ὅτι ἡ κυρία εἶχε ἐτοιμάσει μιὰ βαλίτσα κι' εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι... Ποτέ δὲν μπόρεσε νὰ συγχώρησῃ τὴν Κλάρα, γιατί εἶχε πιστέψει τὴν ψευτιά του ! Σχημάτισε τὴν ιδέα πὸς ἡ Κλάρα ζητοῦσε μιὰ πρόσκαιρὴ νὰ χωρίσῃ κι' ἐτοῖ τῆς ἔδωσε τὸ διαζύγιο ἀπὸ περηφάνεια !...

'Ο 'Άλεξ, μετὰ τὸ δείλινο, σηκώθηκε καὶ βῆκε ἔξω, γιὰ νὰ περπατήσῃ λίγο. 'Ασυναίσθητος τὰ βήματά του τὸν ὠδήγησαν πὸς τὴ βίλλα, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Κλάρα. 'Η βραδεία ἦταν μαγετικὴ. 'Απὸ παντοῦ ἀκουγόταν ὑστερητοῦ μοικωῆς. Ἀπὸ τὸ Καζινο, ὅπου σκευεντρονόνταν κάθε βράδι ἡ ἀφρόκρημα τῆς κοινωνίας τῆς Μαδέρας, κι' ἀπὸ τὰ πλοία, πὸς ἦσαν ἀγκυροβολημένα στὸ λιμάνι. 'Ὠς κι' αὐτὰ τὰ κῆματα ἀκόμα χτυποῦσαν μὲ ἁμονία ἀπάνω στοὺς βράχους. 'Η δροσερὴ νυχτερινὴ αἴρα ἔφερε μαζί της τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα τὸν χιλιάδων λουλουδιῶν τοῦ ὄμορφου νησιού. 'Η θάλασσα ἐμοιάζε μ' ἕναν ἀπέραντο ἀσμένιο καθρέφτη, πὸς λαμποκοποῦσε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

—Βραδεία γι' ἀγάπη ! σεῖφτηκε ὁ

'Η Κλάρα δὲν ἔφερε πειὰ ἀντίστασι...

"Αλεκ, άναστανάζοντας.

Είχε φτάσει μωροστά στη βίλλα. 'Η πόρτα του κήπου ήταν άνοιχτή. Προχώρησε, κιντάζοντας στο σπίτι. "Όλα τ'α παράθυρα ήσαν σκοτεινά, έκτός από ένα του κάτω όρόφου, κ' άμέσως ό "Αλεκ συμπέρανε πως αυτό έφραζε να είναι τό παράθυρο τής Κλάρας. "Όλο τό είναι του την Ξηροίτα, παράφωρα, τρελλά! Καί νά, την ίδια στιγμή ή νέα βγήκε στο μπαλκόνι τής κάμαράς τής.

—Κλάρα ! φώναξε σιγά ό "Αλεκ.
— Πούς είνε ; είτε ή Κλάρα τριαγαμένη. "Ω ! "Αλεκ, έσύ είσαι ; "Αλλά, τί γυρνείς, λοιπόν ; Δέν είνε τίμο αυτό που κάνεις...
— "Όλα τ'ά μέσα έπιτρέπονται στον έρωτα και στον πόλεμο ! Δάλεξε.
— Δέν άστενείωμαι. "Αλεκ ! Ξέρεις πως για μάς είνε πόλεμος !...
"Αλλά ό "Αλεκ είχε κιόλας σαμφαλώσει άπάνω στο μπαλκόνι.
— Έπιτρέπεις νά μπώ στο δωμάτιό σου, Κλάρα ; ρώτησε παρακλητικά.

Καί χωρίς νά περιμένη άπάντησι, πέρασε τό χέρι του στη μέση τής αστασιμένης νέας και την παρέαρε μέσα στο δωμάτιο. 'Η έλαφρά στή έπαρη τόν έκανε νά χάζει την ψυχραιμία του και ξαφνικά άρπαξε την Κλάρα και την έσφιξε μέσα στην άγκαλιά του. Γέμισε μέ τρελλά φίλα τ'ά μαλλιά τής, τ'ά μάτια τής και τ'ά χείλη τής. Έκείνη πάλεσε άπεγνωσμένα για νά τού ξεφύγη. "Αλλά ό "Αλεκ, μεθυσμένος από τό πάθος του, βέβαιος για την τελειωτική νίκη του, δέν ένοούσε νά την άφήση. Καί σέ μία στιγμή την σπρώσε στά χέρια του.
"Η Κλάρα δέν έβγαλε πειά αντίστασι...

Μόλις επέστρεψε στο Ξενοδοχείο του, ό "Αλεκ έτοιμισε τίς βαλίτσες του και διάταξε τόν θυρωρό νά τού ζητήσει μία καμπάνα στο άμπλόκο που έφραγε τό ίδιο εκείνο βράδι για την Άγγλία. Κατόιν κάθησε κ' έγραψε τίς λίγες αυτές λέξεις :

"Δέν τολμά νά ζητήσω τή συγγνώμη σου, αλλά σου ύπόσχομαι νά μ'ή σ' ένοχλήσω πειά ποτέ ! Σου εύχομαι νά εύτυχήσης στον δεύτερο γάμο σου ! "Έχεις δίκιο, ό χαρακτήρες μας συγκρούονται και είνε άδύνατον νά ταίριαξουν.

"Έδωκε τό γράμμα σ' ένα παιδίό και τόσπειλε στην Κλάρα. Κατόιν έπιδιώτατκε στο άμπλόκο. Είχε ζητήσει μία δόλολλη καμπάνα για τόν ένατό του. Νευριασμένος όπως ήταν, έπιθυμούσε τή μοιαξιά. "Αφού τιαστοποίησε τίς άποσκευές του, άνέβηκε στη γέφυρα, που ήταν έρημη σχεδόν εκείνη την ώρα.Τό βλέμμα του άναζητήσε τή λευκή βίλλα. Την άνακάλυψε πέρα, στην κορυφή του λόφου, μισοκρυμμένη μέσα στις πρασινάδες, και τό βλέμμα του έμεινε καρφωμένο εκεί για πολλή ώρα...

Τό πλοίο σαλπάρισε και σιγά στην άρχή, μιά γρήγορα κατόιν, άπομακρόνησε, ός ότου τό γραφικό νησί δέν φαινόταν πειά, παρά σάν ένα μικρό μελανό σημείο στον ορίζοντα. Τότε μονάχα ό "Αλεκ κατέβηκε στην καμπάνα του. "Αλλά εκεί σάβηκε κατάπληκτος στο κατόνι. "Η Κλάρα, άναταντικά ξεπλωμένη σέ μία πολυθρόνα, βοσκόταν μέσα.

—Κλάρα ! φώναξε. Τί κάνει εδώ ;
—Σέ περιμένο, όπως βλέπεις ! άπάντησε ή νέα, μ' ένα παράξενο χαμόγελο στα χείλη τής.

Καί προχωρώντας προς αυτόν, έπλώσε τ'ά χέρια τής λένοντας άμνά. —Έρχομαι σέ σένα χωρίς τερημένα, χωρίς κών τό δαχτυλίδι τού γάμου... "Ηθά... γιατί σ' αγαπά πάντοτε, "Αλεκ !... "Όταν έλαβα τό γράμμα σου, έτρεξε στο Ξενοδοχείο. Μοί είπαν πως έβγαγες, και νάια ! Δέν άγάπησα ποτέ κανέναν άλλον, ούτε και σκέφθηκα ποτέ για δεύτερο γάμο. Κατάλαβα πως ό καιγάδες μας άποτελούν κ' αυτοί μέρος τής αγάτης μας...

Κι' ένώ ό "Αλεκ την έσφιγγε μέσα στην άγκαλιά του, εκείνη ψεύδιωσε στ' αυτό του :

—...Της παντοτεινής αγάτης μας, πολυαγαπημένη μου !...

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"Η Ραχήλ.—Πάρε, Σολομών, τό δαχτυλίδι σου. Δέν μπορώ νά σέ παντρευθώ... "Αγατώ άλλον...

Σολομών.—Και ποιός είν' αυτός ; Πώς τόν λές ;
Ραχήλ.—Θέε μου !... Μήπως θέλεις νά τόν σκοτώσης ;
Σολομών ν.—"Όχι, καλέ. Θέλω άπλοτύτατα νά τού πουλήσω τό δαχτυλίδι μου !...

"Αδμονία :

'Ο Λεβί.—Μά γιατί προκίεζε μονάχα μέ 300 χιλιάδες την κόρη σας ; Δέν τ'ά βοσκίκατε πολύ λίγα ;

'Ο Μωσής.—Ναί, μά θά μέ κληρονομήσει μετά τό θάνατό μου.

'Ο Λεβί.—Καί... τί λέτε ; 'Ε άόρηση νά σάς κληρονομήση ;

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Έκείνα που ύπόσχεται ή γυναίκα στον εύπιστο έρωστή τής, πρέπει νά θεωρηθόν ός γραφόμενα ή έπάνω σ'ό έπάνω σ'ε τρικυμισμένη θάλασσα. Κάτουλλος

Είνε άσύγγρατη ή ώμορφιά τόν μορφησιών μιάς γυναίκας άμορφης, τή στιγμή που είνε θυμαμένη. Β. Ούγκω

Γυναίκα που δέν μπορεί ν' αγαπήσει, είνε καρτός χωρίς γέυσι. Α. Μυσσε

"Η φρόνημη γυναίκα είνε ταπειό άρετής. Μένανδρος

"Η γυναίκες άμειρώνουν την άνοξιά τής ζωής τους στον έρωτα και τόν χαιώνια τους στην εύλάβεια. "Όταν ό άνδρες τίς έγκαταλείφουν, παραθύνονται σ'ή λατρεία τού Θεού, ό άποός είνε ό τελευταίος τους άπαθώνος κ' ό μόνος που δέν τόν άπατούν ! Γκιοντάς

Τό πιο ώραιο πουλί, που ύπάρχει στή γή, είνε ή γυναίκα. Γεωργία Σάνδη

"Ο πρώτος έρωστής τής γυναίκας ήττησε ό διάβολος. Ζίντ

Τρία πράγματα αγάτιστα χωρίς νά μπορέσει ποτέ νά τ'ά καταλάβω : Τή ζωγραφική, τή μουσική και τίς γυναίκες. Φοντενέλ

"Η καρδιά τής φίλεσσης γυναίκας μοιάει μέ τριαντάφυλλο, από τό όποίο καθένας περαστίνει και φέρνει ένα φύλλο. "Έτσι, άφού ό θανώπατος τής την μαδησίσει, μένει για τόν σύζυγό τής μονάχα τ' αγκάθα. Σ. Άρνολδ

"Η καρδιά τής γυναίκας είνε μιά άφρα τριχορδή, τής οποίας ή μιά χορδή φέχνει τόν έρωτα, ή άλλη τόν Θεό και ή τρίτη τή δόξα. Νικόν ντέ Λανκλό

Τό θελτικώτερο αντίκειμένο τής φρεσος είνε μιά γυναίκα ένάρετη και άξιερωστη. "Αλλά που είνε κρυμμένο αυτό τό αντίκειμένο, κανείς δέν τό ξέρει. Ζ. Ζ. Ρουσσώ

"Η αγαθή γυναίκα είνε ένα μυθικό πουλί, ένας φοινίξ, που ποτέ δέν θά βρεσθή. "Αγιος Ίερωνυμος

"Όσα άστέρια ύπάρχουν στον ουρανό κ' όσα ψάρια ζούν μέσα στή θάλασσα, τόσες ποητίες κρύβονται και στην καρδιά τής γυναίκας. Κουμφούκιος

"Ο έρωτας καταστρέφει τ'ά θεμέλια τόν θρωών ψυχών, καθώς τό άχόρταγο σκούφη τρώει τίς ρίζες τόν ώραιοτέρων λουλουδιών. Σαίξπηρ

"Ο έρωτας μάς κάνει τεμπέληδες, αλλά άνήσυχους τεμπέληδες ! Πόπλιος Σύρος

"Ο έρωτευμένος γελά στον ήπνο του, αλλά μόλις ξεπνήσει ξεπαίει σέ θήνους. Πυθαγόρας

"Η φρόνημη κ' ό έρωτας δέν συμβαδίζουν ποτέ. Αγησίλαος

"Ο μικρός Ξυπόλυτος και τυφλός θεός, ό ποιητός νόθος γνώς τής Αφροδίτης, που τό δολερό χερσά του καταξοσχίζει τίς καρδιές μας, τρέχει παντού, νύχτα και μέρα, και μέ τ'ά βέλη του βγάζει τ'ά μάτια όλου τού κόσμου, για νά έκδικηθή για τή δική του τυφλία. Σαίξπηρ

"Έρωτα, είσαι τύραννος και γι' αυτό σέ μισώ. Καταστρέφεις την άρετη και σέρνεις πάντα μαζί σου τ'ά σφάλματα, τό έγκλημα, τόν τάφο. Μακαρίτω εκείνους, που δέν δοκίμασαν ποτέ τή γλυκειά, άλλ' άλέθρια δύναι μου. Βολταίρος

"Ο έρωτας ό χθεσινός είνε ώραιο, ό αύριανός επίσης, αλλά ό τωρινός είνε πάντα άνιπόφορος,δου ή πιο τυραννική άρρώστεια. Α. Στρίντμπεργκ

"Ο άνθρωπος που μεθάει μέ τό κρασί, γίνεται πτώμα, μά εκείνος που μεθάει μέ τόν έρωτα, κατανάει τρελλάς. Βέκων

